

ÅREN MURHAT

Viveca Sten

Armahtaja

WSOY

SUOMENTANUT
Virpi Vainikainen

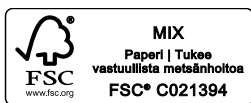
Viveca Sten

ARMAHTAJA

Suomentanut Virpi Vainikainen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENSIMMÄINEN PAINOS

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS

Benådaren

COPYRIGHT © 2024 VIVECA STEN

FIRST PUBLISHED BY FORUM, SWEDEN

PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH NORDIN AGENCY AB, SWEDEN

SUOMENKIELINEN LAITOS © VIRPI VAINIKAINEN JA WSOY 2025

ISBN 978-951-0-51766-6

PAINETTU EU:SSA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

TUOTETURVALLISUUTEEN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT:

TUOTEVASTUU@WSOY.FI

*Annalle, ”ekstratyttärelle”,
joka on meille hyvin rakas.*

Joulukuu

Ing-Marie Watts herää päivänokosilta, kun ulko-ovi narisee.

Arvidilla oli eläessään tapana öljytä saranat aina keväisin. Leskeksi jäätyään Ing-Marie ei ole saanut sitä aikaiseksi. Kotihoitoa hän ei halua vaivata moisilla pikkuasioilla. Eikä Sundsvallissa asuvalla Mikael-pojalla ole pikaisilla pistäytymisillään aikaa arjen askareisiin.

Askeleet lähestyvät makuuhuonetta, ja Ing-Marie hivuttautuu sängyssään pystympään ähkien vähän, kun nikamat rutisevat jäykässä ristiselässä. Ei hän juuri muista näiden ihmisten nimiä, joita tulee ja menee, eikä aina kasvojakaan.

Nyt kynnykselle ilmestyvää henkilöäkään hän ei tunnista, mutta ei hän myöskään kehtaa tiedustella, kuka tämä on.

»No mutta hei», vieras lausahtaa pirteästi. »Kuinkas täällä tänään jaksellaan?»

Ääni on tuttavallinen, ikään kuin he tuntisivat toisensa, mutta vaikka Ing-Marie kuinka yrittää, ei hän vain saa päähänsä, ovatko he tavanneet. Muisti on aivan tyhjä. Niin kuin joku olisi ottanut rievun ja pyyhkinyt hänen kallonsa putipuhtaaksi sisäلتä päin.

Kaikki pois.

»Tavallisesti», Ing-Marie taipuu mutisemaan.

Hänen elämänsä on yksinäistä ja yksitoikkoista, aika kuluu loputtoman hitaasti. Juuri muuta hän ei tee kuin makaa sängyssä, ja hän tarvitsee apua kaikkeen, vessassa käymisestä pukemiseen ja ruoanlaittoon. Suihkussakaan hän ei pysty käymään itse. Ei

hän kykene nykyään enää muuhun kuin laskemaan tunteja iltaan, jolloin pääsee pakenemaan edes uneen, yhdeksi yöksi kerrallaan.

Hänen elinpiirinsä on kutistunut olemattomiin, ja hän on muuttunut taakaksi ympäristölleen.

Mutta ei Ing-Marie halua valittaa, ei antaa itsestään kärttyistä tai kiittämätöntä kuvaa. Hänellä sentään käy kotihoitaja viidesti päivässä niin että hän saa asua kotona eikä joudu laitokseen.

Ing-Marie hymyilee varovasti ja oikaisee virkattua peitettä jalkojensa päällä.

»Katsotaanpa», vieras ihminen sanoo ja kaivelee laukkuaan kumihansikkaat kädessä. »Joisitko vähän vettä?» Lasia ojentaan, ja Ing-Marie juo tottelevaisesti.

Vieras hymyilee rauhoittavasti, mutta ikävä tunne vahvistuu Ing-Marien sisällä.

Jotain outoa tuossa katseessa on, jotenkin hurmioitunutta, mikä ei alkuunkaan sovi tilanteeseen. Jonkinlaista intoa, josta Ing-Marie ei pidä.

»Istun tässä vähän aikaa sinun seuranasi», muukalainen sanoo ja asettuu sängyn reunalle. »Ei mitään kiirettä.»

Ystävällinen ääni keventää Ing-Marien mieltä. Seuraavista sanoista hän ei oikein saa selvää, mutta ei jaksa pyytää vierasta niitä toistamaan. Hymyilee vain kiitollisena ja sulkee silmänsä, kääntyy kyljelleen ja etsii mukavan asennon.

Lämmin käsi tarttuu hänen sormiinsa ja hän kuulee hyräilyä, hiljaisen sävelmän, joka tuudittaa hänet uneen.

Tuntuu taas turvalliselta.

Hän vain levähtää hetken.

Seuraavan kerran herätessään Ing-Marie on makuuhuoneessa yksin. Olo on tokkurainen ja sylkeä virtaa yleensä niin kuivaan suuhun.

Oksettaa, vaikkei hän syönyt lounaalla juuri mitään. Kurkuun pyrkii jotain sapenkatkuista.

Hän vääntelehtii sängyssä, mutta mukavaa asentoa ei vain löydy. Joka paikkaa kihelmöi, ankara levottomuus leviää koko ruumiiseen. Ihon alla kutisee niin kuin siellä vilistäisi vihaisia muurahaisia.

Tuntuuko sydäninfarkti tällaiselta?

Ajatus pälkähtää päähän tyhjästä, ja Ing-Marien katse etsii turvapuhelinta. Yleensä se on yöpöydällä, mutta vaikka hän katsoo kuinka, nyt sitä ei näy.

Ja hän voisi vaikka vanhoa nähneensä sen siinä päivällä.

Pitää soittaa kotihoitoon, jotain on nyt pielessä.

Hän alkaa palella ja hikoilla yhtä aikaa, ja olo sen kun huononee.

Yhä hätääntyneempänä Ing-Marie alkaa etsiä puhelinta, koettaa nousta katsomaan, olisiko se pudonnut lattialle. Mutta jalat eivät kannu eikä hän jaksa edes istua.

Hän tärisee hallitsemattomasti. Hengitys on yhtä haukomista.

Pitää hälyttää apua, mutta tavallinen puhelin on keittiössä, eikä hän pääse sinne. Jossain päin taloa olisi myös pojan antama kännykkä, mutta ei hän tiedä missä. Liekö edes latingissa.

Äkkiä häntä vavisuttaa nytkähdys. Kohta toinen ja pian kolmas.

Lihakset kramppaavat, hän menee kauttaaltaan kovaksi ja jäykäksi. On vaikea hengittää. Korvissa suhisee, näkökenttä supistuu.

Silmissä vilisee mustia pisteitä.

Ing-Marien sormet hakeutuvat kurkulle, hapuilevat ilmaa, mutta turhaan. Lihakset ovat lukkiutuneet, raajat eivät tottele. Kurkku on kuristunut umpeen.

Jostain kaukaa kuuluu korinaa, jonka täytyy olla lähtöisin hänestä itsestään.

En halua kuolla tällä tavalla, on hänen viimeinen selkeä ajatuksensa.

Viime voimillaan hän yrittää avata suutaan, pyytää armoa.

Sitten ei ole enää mitään.

TORSTAI 9. MAALISKUUTA

I

Morris-kissa on asettautunut tarkasti ylikonstaapeli Hanna Ahlanderin rintakehän päälle. Töistä tultuaan Hanna oikaisi sohvalle, ja nyt hän kampa sormillaan kissan pehmeää harmaanvalkoista karvaa.

Olohuone ei ole suuren suuri, koko talossa on vain vähän yli kuusikymmentä neliötä asuinpinta-alaa, mutta on Hannalla sentään reilunkokoinen avotakka, jossa kolme koivuklapia palaa parhaillaan kauniilla, liilan ja oranssin kirjavalla liekillä.

Mikään ei ole rentouttavampaa kuin tuijottaa räiskyvään takkatuleen. Hanna pitää takassaan tulta ympäri vuoden, varsinkin silloin kun asiat painavat mieltä. Niin kuin nyt, kun ajatukset askartelevat työkaveri Daniel Lindskogin tuoreimmassa tölväisyssä. Eikä Hanna tehnyt muuta kuin kysyi kyytiä huomisaamuna Östersundiin, missä he kumpikin virallisesti työskentelevät rikostutkijoina vakavien rikosten yksikössä.

Daniel katsoi häntä kuin hullua, vaikka he vuosien mittaan ovat tahtaneet työmatkat yhdessä lukuisia kertoja. He asuvat kumpikin Åressa, jonka paikalliselta poliisiasemalta käsin he tekevät pari päivää etätöitä viikossa. Hannan kysymyksessä ei ollut mitään outoa, mutta Danielin katse oli ollut kylmä kuin Hannan kotinurkilla hiljan herännyt kevätpuro.

Turhautumisen tunne kuohahtaa taas.

Niin tiivistä kuin heidän yhteistyönsä on tähän saakka ollut! Ja nykyään he pystyvät tuskin puhumaan toisilleen. Daniel suo-

rastaan välttelee häntä ja käyttäytyy kiukkuisesti aina kun he osuvat kohdakkain.

Eikä Hannalla ole mitään hajua, kuinka on hankkinut Danielin vihat päälleen.

Hän miettii, ottaako lasi viiniä, mutta päättää lopulta jättää väliin. Hän tietää voivansa paremmin, jos ei tissuttele liian usein.

Siitä ei ole kuin pari vuotta, kun hän pakeni Åreen saatuaan yhtenä ja samana päivänä potkut työpaikastaan ja kenkää silloiselta avomieheltään Christianilta. Silloin viiniä meni helposti pullo illassa. Se oli karmeaa aikaa, aivan joulun alla vielä, ja mieluiten hän unohtaisi sen kokonaan. Lopulta hänen isosisarensa Lydia oli puuttunut asiaan ja suostutellut hänet lähtemään Tukholmasta ja vetäytymään siskon huvilalle Åreen. Ajatus oli, että Hanna viettäisi siellä jonkin aikaa haavojaan nuolemassa ja koettaisi päästä taas jaloilleen.

Hanna on ikuisesti kiitollinen Lydialle siitä, mitä tämä hänen hyväkseen silloin teki.

Hän silittää varovasti Morriksen kuononvartta, ja kissa sulkee silmänsä nauttien. Sitten se alkaa kehrätä äänekkäästi.

Hannan oma pikku suihkumoottori.

Hannan miesystävä Henry Sylvester on Tukholmassa, missä hänen sijoitusliikkeensä toimipaikka sijaitsee, joten Hanna ja Morris viettävät aikaansa kaksin. Silloin kun Henry ei ole Åressa, Hanna oleskelee omassa asunnossaan, vaikka Henry ei käsittäkään, miksi hän haluaa pitää pikku talonsa Solbringenissä, Åren keskustasta ylämäkeen.

Henry on hankkinut itselleen yllellisen kattohuoneiston uusista ökytaloista VM-8-hissin juurelta, sillä Tukholmaan Hanna ei ole suostunut muuttamaan. Kun Henry on Åressa, he majailevat huoneistossa yhdessä, ja Henryn mielestä Hannan pitäisi muuttaa sinne kokonaan. Hän on jopa tarjoutunut siirtämään puolet asumisoikeudesta Hannan nimiin, mutta Hanna haraa vastaan. Hän sanoo, että valtavankokoinen asunto on liian

suuri hänelle ja Morrikselle silloin kun Henry on muualla. Lisäksi Morriksen on hyvä päästä välillä ulos, eikä se onnistu muualla kuin Hannan pikku tuvalla.

Kissa on niin hyvä veruke, että Hanna melkein uskoo siihen itsekin. Joka tapauksessa parempi niin kuin myöntää totuus: ettei hän halua ruveta Henrystä ja Henryn omaisuudesta riippuvaiseksi. Lisäksi on otettava huomioon Henryn kolme aikuista poikaa. Hanna ei halua heidän pitävän häntä onnenonkijana.

Kun puhelin soi, hän onnistuu jotenkin kaivamaan sen takataskusta häiritsemättä Morrissa liikaa.

»Hei, rakas.»

Henryn syvä ääni herättää Hannassa aina turvallisuuden tunteen.

»Terve.»

Hanna hymyilee puhelimeen, vaikkei Henry häntä näekään.

»Kuinka kokous meni?»

»Melko hyvin, luulisin. Lopeteltiin muutama tunti sitten.»

»Hienoa.»

»Joko sinä söit?»

On niin Henryn tapaista ajatella ruokaa. Hän saattaa tiedustella jo aamupalalla, mitä Hanna haluaa päivälliseksi – eikä Hanna ole tottunut ajattelemaan sellaista ennen kuin maha alkaa kurnia. Kun Henry on poissa, Hanna tyytyy usein perusannokseensa: paistettuun munaan paahtoleivällä, mustapippurin ja ketsupin kera.

»En varsinaisesti», hän vastaa.

»Hyvä juttu, varasin meille Åregårdenista pöydän.»

»Ai tänäänkö?»

»Puoli kahdeksalta.»

Hanna vilkaisee kelloa puhelimesta. Viidenkymmenen minuutin kuluttua.

»Et kai sinä siksi tänne ennätä», hän sanoo. »Tukholmasta asti.»

»En minä siellä enää ole», Henry naureskelee. »Lensin pohjoiseen heti kun kokous oli ohi, otin juuri Molandasta taksin.»

No mutta totta kai Henry on lentänyt yksityiskoneella Järpenin pikku lentokentälle pyörähtääkseen Åressa. Henryn elämäntyylisiin kuuluu koettaa mahduttaa vuorokauden kahteenkymmeneennehjään tuntiin niin paljon kuin suinkin.

Hanna on alkanut jo tottua, mutta välillä touhu uuvuttaa. Ja Henry on sentään heistä vanhempi, heillä on ikäeroa kaksikymmentä vuotta. Välillä on vaikea käsittää, mistä mies saa kaiken energiansa.

»Voin pyytää taksia ajamaan sen kautta ja ottamaan sinut kyytiin.» Henry jatkaa.

»Ei tarvitse», Hanna sanoo. »Voin kävellä kaupungille, tekee vain hyvää haistella vähän iltailmaa. Olen istunut asemalla koko päivän.»

Puhelu päättyy, ja varovasti Hanna kumoa Morriksen rinnaltaan.

»Sorppa, kisuliini», hän sanoo ja varmistaa, että takan kipinäsuojus on paikallaan. »Minä lähden ulos syömään.»

Hanna nyppäisee vaatteistaan muutaman kissankarvan ja suuntaa pesemään kasvot ja vaihtamaan vaatteet. Makuuhuoneessa hän katsoo komeroonsa ja koettaa löytää siistimpää puseroa kuin ryppyinen paita, jota hän on käyttänyt eilisestä asti.

Morris astelee hänen kannoillaan ja hyppää sängylle seuraamaan valmistautumista. Kissa huokuu tyytymättömyyttä, sen naamalla on eittämättömän vihainen ilme, vaikka Hanna on lukenut, ettei kissoilla ole moisia lihaksia kasvoissaan.

»No niin», hän sanoo. »Älä nyt suutu. Hengataan joskus toiste, sinä ja minä. Isäntäsi kutsuu.»

Ainoa vastaus on entistä moittivampi mulkaisu. Ilmeestä voi lukea, ettei Henry ole Morriksen isäntä eikä tule sitä koskaan olemaan.

Hannan elämän kaksi miestä eivät selvästikään ole kovin ihastuneita toisiinsa, mutta kumpikin sentään haluaa häneltä huomiota.

Vain Danielille hän on tätä nykyä ilmaa.

Vilkas puheensorina ympäröi Danielin, kun hän astuu Åregården-ravintolan hienosti sisustettuun saliin. Tila on melkein täynnä, vaikka maaliskuun keskivaiheilla ollaankin lomasesonkien välissä. Pitkän baaritiskin ääressä oikealla istuu kolme tyttöä vaaleanpunaiset cocktailit edessään.

Danielin katse etsii Clara Nordinia.

Nämä ovat heidän toiset treffinsä, eikä Daniel ole vieläkaan varma siitä, oliko hyvä ajatus ruveta tapailemaan Claraa tai ylipäätään käyttämään Tinderin kaltaista parinhakusovellusta hänen iässään.

Samassa hän näkee Claran istumassa kulmapöydässä, puoliksi piilossa salia rytmittävien tummanruskeiden pylväiden takana. Claran vaaleat, hartiapituiset hiukset ovat valahtaneet kasvoille, kun hän tutkii ruokalistaa pyöreät silmälasit nenänpäässä.

Muutaman sekunnin Daniel vain seisoo ja katsoo häntä.

Clara on monella tapaa Idan, Danielin eksän, vastakohta. Ida oli ensiksikin Danielia kymmenen vuotta nuorempi ja ulkoilmaihminen, entinen hiihdonopettaja ja opas. Clara tuntuu nauttivan rauhallisemmasta elämästä, hän on juuri täyttänyt neljäkymmentä ja työskentelee Järpenin kirjastossa. Lisäksi Claralla on kaksi teini-ikäistä poikaa, kolmen- ja viidentoista ikäiset, jotka viettävät joka toisen viikon hänen luonaan.

Olisiko Danielin alitajunta suorastaan etsinyt jotain mahdollisimman erilaista kuin ennen?

Sitä mieltä olisi varmaan hänen terapeuttinsa, jos tulisi kysytyksi. Terapiakäynnit Järpenissä ovat harvenneet, mutta vieläkin Daniel saattaa silloin tällöin varata ajan. Terapeutti auttoi valtavasti, kun Ida lähti niin yllättäen, vaikka olihan heidän suhteensa yskinyt jo pitkään. Tilannetta ei ainakaan helpottanut se, että vain pari kuukautta eron jälkeen Ida muutti yhteen Gustafin, ikätoverinsa ja toisen hiihto-oppaan, kanssa.

Danieliin sattuu vieläkin aina kun hän sattuu näkemään Idan ja Gustafin yhdessä kaupungilla, varsinkin jos hänen tyttärensä Alice on heidän seurassaan.

Clara huomaa Danielin ja heilauttaa kättään. Daniel rientää pöytään pähkäillen samalla, pitäisikö heidän halata vai olisiko parempi suudella Claraa poskelle.

Siitä on aikaa, kun hän on deittaillut aktiivisesti. Tuntuu typerältä, aikuinen mies epävarmana kuin teinipoika.

Äkkiä hänen tekisi mieli kääntyä kannoillaan ja ajaa kotiin.

Clara ratkaisee kysymyksen nousemalla pöydästä. Hän lähestyy Danielia ja halaa. Suikkaa pikaisen poskisuukonkin. Sitten tarjoilija on jo paikalla tiedustelemassa, haluavatko he juotavaa. Daniel tilaa IPAn ja Clara lasin valkoviiniä. Viereisessä pöydässä poninhäntäpäinen mies kertoo juuri juttua, jolle pöytäseurue remahtaa nauramaan. Porukka näyttää tulleen ravintolaan suoraan rinteestä, he ovat yhä laskettelutamineissa.

»Millainen työpäivä sinulla oli?» Clara kysyy hymyillen.
»Saitko rosvoja kiinni?»

Yksi hyvä puoli Clarassa on, ettei hän näytä karsastavan Danielin ammattia. Poliisin työpäivät venyvät usein pitkiksi, ja Idan kanssa siitä tuli aina riitaa.

Tuntuu yllättävän hyvältä olla sellaisen ihmisen seurassa, joka ei moiti häntä hänen työstään.

»Nyt on aika rauhallista.»

On ollut oikeastaan syksystä asti. Tavallisten rattijuoppojen, lievien huumerikosten ja suksivarkauksien lisäksi Danielia

ovat työllistäneet lähinnä Härjedalenin huumekauppa ja törkeä vakuutuspetos Svegissä.

Sydämensä sopukoissa hän toivoo, että tilanne pysyy tällaisena sesongin loppuun saakka. Hän ei yhtään kaipaa mitään suurtutkintaa, johon menee kaikki aika ja huomio.

Totuus on nimittäin se, että hän on yhä uuvuksissa eroproessin jäljiltä, eikä Alicen yhteishuoltajuus vuoroviikoin aina suju kuin tanssi. Daniel kaipaa tytärtään sanomattomasti aina kun tämä on Idalla, mutta arkea on hankala pyörittää, kun Alice on hänellä.

Tarjoilija tuo heidän juomansa. Daniel hörppää oluestaan ja tuntee hartioiden laskeutuvan korvista. Clara hymyilee. Tiukkosen silmälasiansa takana Clara on oikein söpö, ja kun hän nauraa, toiseen poskeen ilmestyy hymykuoppa.

Kyllä tämä tästä, Daniel ajattelee, ja hymyilee hänkin. Clara vaikuttaa mukavalta ihmiseltä, sellaiselta naiselta, josta voisi oppia pitämään syvemminkin.

Kunhan vain päättää lujasti.

Ja hänhän haluaa tosissaan löytää jonkun.

Silmiä kirvelee väsymyksestä, kun Karro Lundgren tarttuu viimeiseen kuittikansioon työpöydällään. Kello on seitsemän illalla, olisi pitänyt lähteä kotiin aikaa sitten.

Nähdessään vilauksen ruudulta heijastuvasta peilikuvastaan hän ei voi olla huomaamatta, kuinka väsyneeltä näyttää. Tukka pitäisi pestä, ja huoliryppe kulmakarvojen välissä on syvempi kuin koskaan. Henkinen paine näkyy tiukasti kiinni puristuvassa suussa.

Ilkkunan ulkopuolella on alkanut pyörteillä lumihiutaleita, vaikka äsken oli vielä kirkasta ja kaunista. Tähän aikaan vuodesta sää vaihtelee jatkuvasti. Aamun ihana auringonpaiste voi kääntyä lumimyrskyksi ja takaisin poutasääksi yhden ja saman päivän mittaan.

Kallbynissä asunut äidinäiti varoitteli aina maaliskuun säästä, kun Karro oli pieni. Mikään ei ole arvaamattomampaa. Koskaan ei voi luottaa säätiedotukseen, mutta tunturiin voi aina eksyä.

Ole varovainen, tyttö pieni.

Karro huokaa ja ottaa paperit sinisestä muovitaskusta. Arkit rahisevat kuivissa sormenpäissä. Kun hänet valittiin viime vuonna yksikönjohtajaksi Kotipalvelu Stjärnaniin, tuntui uusi työ lottovoitolta. Stjärnan oli kunnan ensimmäinen yksityinen palveluntarjoaja vanhusten kotona asumisen tukemiseksi, ja vuosikausia päiväkodissa työskennellyt Karro oli kaivannut jotain uutta. Hän oli käynyt lukionsa hoiva- ja hoitotyön linjalla ja hänellä oli lähihoi-

tajan pätevyys. Oli sattuman kauppaa, että hän oli päätenyt lukion jälleen päiväkotiin, minne oli jämähtänyt kymmeneksi vuodeksi. Mutta kun Stjärnanin päällikkövakanssi oli tullut hakuun, oli hän nähnyt siinä uuden ja jännittävän mahdollisuuden.

Nyt seitsemän kuukautta myöhemmin hän ei ole enää yhtä varma.

Resurssit ovat niukat ja tehtäviä on paljon, eikä matalapalkkaalalle ole aivan helppo löytää työntekijöitä. Mielen perukoilla pyörivät jatkuvasti omistajien tuotto-odotukset: kulut on pidettävä alhaalla, mikään ei saa maksaa.

Karro on alkanut nukkua huonosti. Maatessaan öisin valveilla hän pelkää, että budjetti pettää tai että vakituisista työntekijöistä useampi ottaa ja lähtee yhtä aikaa.

Nyt hän haukottelee ja rupeaa väsyneesti käymään kuittikasaa läpi. On jo pimeää, tähän aikaan vuodesta aurinko laskee kuuden aikaan. Pitäisi todellakin lähteä jo kotiin lasten luo, kymmenvuotias Wilma ja kahdentoista ikäinen Emil odottavat.

Ovelta kuuluu ääntä ja hän kääntää päätään. Emina Gashi, yksi Stjärnanin pitkäaikaisimmista työntekijöistä, seisoo kynnyksellä.

Karro tukahduttaa huokauksen ja panee mapin sivuun.

Emina saa hänet aina jotenkin epävarmaksi, naista on niin vaikea lukea. Emina tuntuu suhtautuvan epäluuloisesti kaikkeen, mitä hän sanoo, ja henkilöstökokouksissa Emina on useammin kuin kerran avoimesti kyseenalaistanut hänen päätöksiään.

Karro ei tiedä, johtuuko Eminan käytös siitä että tämä olisi itse halunnut hänen työnsä vai eikö Emina vain pidä hänen uudistuksistaan, kuten uudesta lokijärjestelmästä ja kahden viikon välein pidettävistä arviointikeskusteluista.

»Onko sinulla hetki aikaa?» Emina tiedustelee ja sipaisee pitkiä, harmaantuvia hiuksiaan, jotka hän on sitaissut niskaan.

Hän odottaa Karron vastausta vaihtaen yhtenä jalkaa.

»Ilman muuta», Karro vastaa ja viittaa kädellään. »Käy sisään.»

»Tämä uusi vuorolista», Emina sanoo ja heilauttaa kädessään olevaa tulostetta.

»Mitä siitä?»

Karro koettaa hymyillä. Hän on todella nähnyt vaivaa uuden suunnitelman kanssa, sillä heillä on niukasti henkilökuntaa. Kun asiakkaat asuvat hajallaan pikku kylissä, tekee tiukkaa keretä kaikkien luo, ajomatkat käyntikohteiden välillä ovat pitkät.

Mutta minkä sille voi?

Kunnan vaatimukset on pakko täyttää, muuten sopimus voidaan purkaa. Eikä Karro halua edes ajatella, mitä Östersundin johtoporras siitä sanoisi.

»En minä ennätkä käydä näin monella asiakkaalla kuin mitä sinä olet tiistaille ja torstaille minulle merkinnyt», Emina sanoo, astuu huoneeseen ja istuu vierastuoliin Karron työpöydän vastapuolelle.

Tähän menee aikaa, Karro arvaa ja masentuu. Emina ei hevillä luovuta.

»Katsotaanpa yhdessä», hän sanoo ja yrittää hymyillä kannustavasti.

Emina nyökkää lyhyesti ja nojautuu eteenpäin niin että pieni kultaristi, joka hänellä on kaulassa, valahtaa riippumaan.

He käyvät läpi vuorolistaa ja keskustelevat eri asiakkaista ja näille myönnettyistä palveluista. Kaikilla on omat tarpeensa, joku tarvitsee apua päästäkseen sänkyyn ja sängystä pois sekä saadakseen vaatteet päälle, toista pitää auttaa ottamaan lääkkeet oikeaan aikaan. Aterioiden kanssa on autettava melkein kaikkia, ja joitakin pitää suorastaan syöttää, jotta he saavat riittävästi kaloreja sisäänsä.

Mutta ei Eminan listalla ole sen enempää asiakkaita kuin muillakaan, Karro tietää. Ja kuitenkin Emina käyttäytyy ikään kuin hän joutuisi ajamaan pisimpään ja raatamaan raskaimmin.

Karro tarkastelee suunnitelmaa ja koettaa keksiä jotain, millä Emina voisi hyvittää, mutta lista on kuin dominopeli. Jos yksi laatta kaatuu, kaatuu seuraavakin.

»Mutta hei», hän sanoo etusormi rivillä, jolla on August Ekmanin nimi. »Eikö hän menehtynyt hiljattain?»

Karro kääntyy koneelleen, avaa sähköpostin ja selaa saapuneita viestejä. Aivan oikein, August Ekmanin tytär on ollut yhteydessä. Tytär oli tullut tervehtimään yhdeksänkymmenvuotiaasta isäänsä ja löytänyt tämän kuolleenä sängystä. Vanha ja hauras isä oli nukkunut pois yksinään. Kiireissään Karro on vain unohtanut ottaa sen huomioon työvuorolistoja laatiessaan.

»No nyt», hän sanoo Eminalle. »August Ekmanin tunnit voidaan poistaa. Silloinhan tämä on kohdillaan, ainakin tällä kertaa.»

Häntä hävettää oma helpotuksen tunteensa, mutta ainakaan Emina ei näytä enää yhtä nyrpeältä kuin tullessaan. Ja Karron on oikeasti päästävä jo kotiin.

Vaikka onhan tämä surullistakin. Tilanne on niin tiukka, että August Ekmanin kuolema merkitsee ensi kädessä pientä helpotusta töiden järjestämisessä.

»Viveca Sten teki sen taas:
piinaava kissa ja hiiri -leikki
tunturimaisemissa. Åren poliisit
jäljittävät yksinäisiä vanhuksia
saalistavaa sarjamurhaajaa.
Pirullisen koukuttava!»

– SATU RÄMÖ

Poliisi Hanna Ahlander vastaa sekavaan puheluun, joka voisi olla pilasoitto. Hannan vaisto sanoo kuitenkin toista. Kun poliisi sitten saa tiedon usean vanhuksen kuolemasta poikkeuksellisissa olosuhteissa Åren lähistöllä, Hanna tietää vaistonsa osuneen oikeaan. Tutkintaa vaikeuttaa se, että Hannan ja hänen lähimmän kollegansa Danielin välit ovat riitaiset. Työparin on työnnettävä oma konfliktinsa sivuun, jos he aikovat saada kiinni uhrikseen puolustuskyvyttömiä vanhuksia valikoivan tappajan.

»Murhamysteeri on punottu taidolla, ja väärät johtolangat pitävät lukijan varuillaan loppuun asti.»

– BTJ

